

HEBREERNE, KAPITTEL TRE

 God morgen, venner. Det er et privilegium å være her denne morgenen i Herrens tjeneste. Og vi håper og stoler på at vi får en herlig stund.

² Jeg var nettopp der inne . . . det som tidligere ble kalt diakonkontoret der båndopptakerne er nå, og snakket nettopp med en ung dame og moren hennes der, kommer fra Joliet, Illinois. Og jeg tenkte bare på hvilken frukt av Guds nåde den jenta er. De fleste av oss her omkring kjenner henne. Hun var en—en alkoholiker, en av det verste slaget. Og jeg hadde ikke historien klart for meg før i morges, hva som skjedde da hun gikk ned fra plattformen. Herren åpenbarte for henne alt som var galt og hva som skulle skje. Og hun gikk ned fra plattformen og gråt og frydet seg, fordi Gud hadde reddet henne fra en drankers død. Og hun . . . En dame gikk bort til henne og begynte å gråte, fordi datteren hennes, tror jeg, var narkoman. Og dere vet, ved Guds nåde ble den jenta kalt (jeg tror det var neste kveld Rosella ble kalt?), og jenta ble helbredet fra narkotika. Og hun og mannen hennes forkynner Evangeliet. Og—og—og å se en nydelig, ung dame som Rosella, og så moden! Og nå er hun veldig respektabel, hun har et . . . føler et kall i hjertet sitt. Men vet hva Bibelen sier om kvinnelige predikanter, ser dere, så hun skjønner at det er noe annet. Og Gud leder henne inn i fengsler og slikt for å vitne.

³ Det er bare underfullt å—å—å vite, å søke Guds vilje. Noen ganger har vi en følelse, men vi ønsker at følelsen skal føre oss til noe; om du ikke passer på, kan djevelen ta den følelsen og forvrengte den til noe annet. Men så lenge vi holder oss til Bibelen, holder vi oss rett, ser dere, vi handler i samsvar med Herrens vilje.

⁴ Og jeg tror at—at Rosella vil gå ut på misjonsfeltet et sted, fordi Amerika vil ikke ha Evangeliet.

Dere vet det. Vi kan like godt erkjenne det, at dette angelsaksiske folket er ferdig. Det er alt. Amerika vil ikke ta imot noe mer av Evangeliet. Åh, det er noen enkeltindivider her og der. Men når det gjelder Evangeliet, er det over. Og du kan ikke engang forkynne for dem, kan ikke snakke til dem. De vil ikke tro på noe. Skjønner? De har bare sine egne hardnakkede idéer, og de er så fastlåst.

Og det neste for denne nasjonen er dom. Hun kommer til å få det også. Det kan være gjennom depresjon. Det kan være gjennom en atombombe. Det kan være gjennom en stor pest, en sykdom eller noe, men hun er ferdig. Det kommer. Tusenvis ganger tusenvis vil falle.

⁵ I går kjørte vi forbi, broder Zabel og jeg, for . . . og broder Wood, vi kom nede fra Kentucky der vi hadde vært i tre dager og kjørte forbi et boligfelt. Broder Zabel sa: “Det er ikke . . .” Jeg glemmer. “Det er knapt noen av de menneskene på det feltet som går i noen menighet.”

⁶ Hadde du spurt dem om det. “Vel, vi har TV-en vår. Det er slik vi finner trøst.” Skjønner? Det er den amerikanske holdningen. Skjønner? “Vi har TV. Vi har rikelig med penger. Vi har fine biler, har fine hjem. Hvorfor skulle vi trenge Herren? Vi trenger ikke Det.” Det er holdningen.

⁷ Omtrent den eneste religionen og frelsen vi har, og kjærligheten, er blant de sanne gudfryktige menneskene. Dere vet, Bibelen sier at det ville skje. [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Hm-hmh. Dere Bibellesere, jeg hørte dere rope “Amen”, og predikanten bak der. Det, det er riktig. Kjærligheten ville være så fraværende i de siste dager; den eneste kjærligheten som ville være igjen, ville være mellom de Utvalgte av Guds folk. “Far ville være imot mor, og mor mot far, og barn mot foreldre og de forskjellige mot hverandre.” Og den eneste kjærligheten som ville være tilbake, ville bare være hos de Utvalgte, bare de Utvalgte. Ordet “Utvalgt” kommer fra ordet “Utvalgte”, Guds utvalgte folk.

⁸ Og da Rosella fortalte meg historien i rommet for kort tid siden, tenkte jeg bare på det hun sa at på den kvelden skjedde det noe. Og hvordan det, fortalte, om at hun gjennom hele sitt liv hadde vært en, bare en hard alkoholiker, kunne ikke, ingen Anonyme Alkoholikere, fire leger ga henne opp, ingenting kunne gjøres, og hvordan det skjedde noe, akkurat fra det øyeblikket.

⁹ Nå har hun ikke de uttrykksløse øynene. Hun er en nydelig, vakker ung kvinne på trettitre år, og hun ser ut som om hun er tjueto; det er slik Gud gjorde det Han gjorde for henne, og hun ser veldig annerledes ut. Og, jeg sa: “Rosella, før verdens grunnleggelse bestemte Gud det øyeblikket.” Ja, sir. Skjønner? Riktig. Og da lille Billy Paul bak der, hvor han er, ga ut bønnekort til folket den kvelden, hvor lite visste han hvem han ga ut bønnekort til.

Er det ikke fantastisk, Rosella?

[Søster Rosella Griffith sier: “Broder Branham, jeg lurer på om menigheten kunne be om at Gud må veilede oss, slik som Han har vært mektig.”—Red.]

Amen. Herren velsigne deg, Rosella. Jeg er sikker på at vi vil gjøre det. Hun ønsker at menigheten skal be om at Gud må lede henne. Det er å følge Hans uforanderlige hånd. Åh, det er så godt.

¹⁰ Jeg fikk et veldig tilbud i morges. Det er noen som er multi-multi-multimillionær som ønsker å finansiere her i Louisville, Kentucky, og bygge meg et tabernakel for fem millioner dollar.

Men noe nede i mitt hjerte sa: "Stopp en halv, du er ikke en pastor." Skjønner? Så, da, fem millioner dollar med penger som ville bli bevilget. Nå, i stedet for at det går til regjeringen, å betale for whisky og slikt som det, men ønsker å sette opp et tabernakel for Herren. Men jeg håper at det går til en Guds tjener som vil . . . og en eller annen tjeneste for Gud. Men det er fem millioner dollar som er satt av nå. Tenk på det, hvilket tabernakel det ville bli.

Ser du hvor rosenrødt det ser ut, Rosella? Men det er noe *her* nede som sier noe annet. Skjønner? Skjønner? Noe *her* nede.

¹¹ Vi kommer til dette lille, gamle tabernaklet, dere nykommere. Vel, dette kunne bli et glamorøst sted her på hjørnet, dere er ikke klar over det, men folk har ønsket å bygge på dette stedet og gjøre det om. Men dette er slik vi liker det. Ser dere, dette er måten vi liker det på. De gamle stolene vi satt på der var de—de originale stolene fra tabernaklet her, som gikk gjennom flommen og fløt opp.

¹² Bibelen min lå åpen slik som *det* på talerstolen. Den lå klistret mot taket og kom ned igjen med dette Ordet: "Jeg Herren har plantet det. Jeg vil vanne det dag og natt for at ingen skal rive det ut av Min hånd." Hvordan vi rodde over toppen *her* med en jolle. Og det hele kom rett tilbake igjen, stolene kom rett tilbake til sin plass. Alt de måtte gjøre var å skrubbe det rent og fortsette videre. Skjønner? Skjønner? Så dette er akkurat slik vi liker det, et sted hvor det er alminnelige mennesker, en alminnelig bygning og en underfull Herre. Amen.

¹³ Nå, i dag har vi litt, vi begynner akkurat å komme inn i kremen, vet dere, etter at melken er brukt opp og bare kremen igjen. Og husk, det må melk til for å bringe fram krem, vet dere. Melk inneholder krem.

¹⁴ Så vi har gått gjennom 1., 2., og vi avslutter i det 3., og begynner i det 4. kapitlet av denne herlige Hebreerboken. Og, åh, hvilken undervisning, denne Boken! Vi kunne bli i Den, i ett vers, i tre måneder, og bare vise at hele Bibelen knyttes sammen med hvert eneste vers i Bibelen. Har dere noen gang tenkt på det? Du kan ikke sette fingeren på ett vers som vi ikke, ved Den Hellige Ånds nåde og hjelp, kan knytte Den rett sammen fra 1. Mosebok til Åpenbaringen.

¹⁵ Det finnes ikke noe annet litterært verk noe sted som kan gjøre det. Og matematisk og geografisk, på alle måter, finnes det ikke en Bok i Bibelen som er skrevet som Bibelen . . . Det finnes ikke en bok i verden, mener jeg, skrevet som Bibelen. Det finnes ingen. Tallene i Bibelen er i fullkommen harmoni; til og med kapitlene og tegnsettingen og alt er fullkomment. Ikke én annen bok; du kunne ikke lese ett kapittel i den uten at den motsier seg selv. Men det finnes ikke én motsigelse i hele Bibelen. Og ble skrevet av mange, mange, mange mennesker; og

hundrevis og hundrevis og hundrevis av år fra hverandre, uten at de visste om en del . . . En skrev Det *her*, og en skrev Det *her*, og en skrev Det *her* borte. Da alt var satt sammen, utgjorde Det Guds Bibel. Og ikke én motsier den andre, og, nei, ikke matematikken, geografien. Alt annet i Bibelen, tallene, alt, alt passer fullkomment sammen. Om ikke det er inspirert, så vet ikke jeg hva man vil kalle inspirasjon? Jeg er så glad for den velsignede, gamle Bibelen.

16 Noen av dem sa: “Er du en katolikk? Protestant?”

Jeg sa: “Ingen av delene. Jeg tror på Bibelen.” Det er riktig. Jeg tror på Bibelen, og jeg er glad for at vi fremdeles har friheten til å forkynne Den i denne nasjonen. Åh, Den er underfull.

17 Nå skal vi studere fra Den. Og nå skal vi slå opp i Hebreerboken og begynne med det 3. kapitlet. Og vi sluttet ved det 15. verset. Og nå dere . . .

18 Jeg så at noen la merke til det for en stund siden, at jeg tok opp lesebrillene mine. Det er ikke at øynene mine er dårlige, men jeg er over førti år gammel. Jeg kan lese det rett *her*, helt vanlig, men jeg kan lese det bedre med briller. Og de lagde et par lesebriller til meg, som jeg ønsker å bruke, for jeg kan lese det bedre og raskere. Og det er derfor jeg har dem. Nå i det . . .

19 Først vil vi ha en liten bakgrunn, for det kan være noen nykommere iblant oss som ikke har fått med seg den første delen av Hebreerboken.

20 Er du fru Cox som sitter rett her på enden? Vel, jeg er virkelig glad for å se henne. Rett før jeg begynner, som et vitnesbyrd om Guds nåde. Her er en kvinne som hadde ansiktet helt oppspist av kreft. Det er søster Woods mor. Og jeg var i Michigan med Gene og Leo og dem og holdt på med innspillingene. Og på vei hjem ringte min kone meg, eller jeg ringte henne. Hun sa: “Gå straks i bønn for en fru Cox, fru Woods mor, for hun er oppspist av kreft i ansiktet.” Hadde gått inn på siden av øyet og ned til benet, penetrerte på siden av ansiktet, og det spredte seg stadig. En lege hadde gjort et eller annet med det, gjorde det bare verre, og det spredte seg bare mer; hadde injisert en slags medisin i det.

21 Og de hentet henne nede fra Campbellsville, Kentucky, opp til . . . eller, jeg tror, Acton, Kentucky, der til—til Louisville for behandling.

22 Så fru Wood, første gang jeg så henne i en så desperat tilstand. For, selvfølgelig, det er hennes—hennes—hennes mamma, og naturligvis led hun og ble plaget av det. Jeg gikk inn i rommet og ba for henne med vissheten om at Gud hadde sagt at Han ville svare på bønn. Og et par dager senere var hun ute. Og der sitter hun nå. Hvilken underfull nåde, alt Han har gjort for henne.

²³ Vil du reise deg? Jeg vil ikke gjøre deg til en—en—en offentlig . . . Hvor, hvor var kreften lokalisert? På—på siden av ansiktet, se der, på *den* siden av ansiktet hennes, nede rundt *her* mot kinnbenet hennes, oppe omkring øyet hennes. Og Gud helbredet henne. Er Han ikke fantastisk?

²⁴ Hvor mange var her sist søndag og så hva Herren gjorde ved en visjon? En mann som både var invalid og blind, satt rett her i en rullestol. Og det gjorde meg vondt da den gamle mannen som satt her sa: “Broder Branham . . .” Jeg tror det var denne broderen her. Sa: “Gjør det samme for min kone.” Han har en kone her som er invalid. Det rørte hjertet mitt så mye. Jeg skulle ønske . . . Jeg ville gi alt i verden hvis jeg kunne, men det er ikke . . . ligger ikke i min makt. Men det ligger i min makt og din makt å be om at Gud vil gjøre det. Han har en invalid kone, lam hånd, en lam fot, ser det ut som. Og denne mannen var langt verre enn henne, for hun kan stå oppreist og kan gå litt, men denne mannen kunne ikke gjøre det engang. Og han . . . Hjernen, hovedbalansenerven var ødelagt. Mayos’, mange av de andre, hadde gitt ham opp. Og en katolikk sendte ham hit, en katolsk lege; og sønnen hans er prest i Saint Meinrads nede i Jasper, Indiana. Men det la et grunnlag for den kommende vekkelsen der nede.

²⁵ Og da han reiste seg opp, sa han: “Men jeg kan ikke . . .” Han kikket, sa. “Jo, jeg kan.” Han trodde ikke han kunne se, vet dere. Og han kikket opp og bare løftet hodet, og der kunne han gå og se; gikk nedover midtgangen på egenhånd. Og de var presbyterianere. Han var ortodoks. Og snakk . . . Dere tror at bare pinsevevnene eller Hellighetsfolket kan rope; dere tar feil. De kan virkelig rope når de ser noe slikt skjer; klemte hverandre og ropte. Gikk rett ut og ned trappene, dyttet rullestolen sin; gikk uten balansenerver i hodet. Tenk på det. Gikk slik som du eller jeg ville gå. Åh, Han er fantastisk.

²⁶ Nå, Paulus skrev Hebreerbrevet. Og i denne teksten til Hebreerne skrev han Det. Og før han skrev disse Brevene, finner vi ut . . . Nå, vi skal . . . Dette er en søndagsskoleklasse, og jeg prøver å passe på og ikke ta for mye tid. Og så skal vi ha møter; å fortsette videre i kveld, om Herren vil. Nå, i Hebreerbrevet og i de andre brev til Paulus . . .

²⁷ Hvem var Paulus? Han var en trofast hebreer, en lærd og en stor lærer i Det gamle testamentet. Og han hadde blitt opplært av en av de beste mennene på sin tid. La noen fortelle meg hva navnet hans var. Gamaliel, en av de største lærerne på den tiden. Og Paulus hadde sittet ved Gamaliels føtter.

²⁸ Det er noe med . . . hvor du går, hvilken menighet du går til, og hva slags lærer som underviser deg. Visste du det? Det—det har en betydning. Derfor bør vi oppsøke det aller beste vi kan

finne, slik at vi får det beste; ikke fordi det er sosialt og så videre, men den sanne Bibelundervisningen.

²⁹ Hør her, en gang da Israel hadde gått ut i ørkenen med hærene sine, og de hadde vandret rundt i syv dager, og de manglet vann. Og da de var i ferd med å gå til grunne, sa de: “Åh, om det var en profet i nærheten!”

³⁰ Og en av dem sa: “Vi har Elisa her nede. Han helte vann på Elias’ hender.” Ser du hvem han assosierte seg med? Med andre ord: “Her er Elisa som assosierte seg med Elias. Herrens Ord er med ham.” Får dere tak i det? Han hadde blitt opplært riktig. Og han sa: “Han er her. La oss dra ned og rådføre oss med ham, fordi læreren hans var Elias, og han har undervisningen til Elias i seg.” Se hvilken forskjell det gjør? Ja visst. Vi ønsker å bli undervist.

³¹ Så Paulus hadde undervisningen til Gamaliel. Og Gamaliel var den store mannen som tok valget, han var selv en lærd og da alt dette oppstyret begynte i den tidlige menighet, sa han: “La oss ikke røre det, brødre. Hvis det ikke er av Gud, vil det falle til jorden likevel. Men hvis det er av Gud, og vi kjemper imot det, vil vi oppdage at vi kjemper imot Gud.” Ser dere, han hadde fått god undervisning.

³² Paulus hadde vokst opp under denne mannen, og han visste at Paulus var en stor lærer. Så en dag forfulgte han Menigheten, ut fra et oppriktig hjerte, han dro ned for å arrestere dem.

³³ La oss nå bare ta et lite punkt til fra Paulus, idet vi får vår bakgrunn.

³⁴ Da Judas falt i overtredelse på grunn av kjærligheten til penger og livets stolthet, falt han fra nåden og gikk til sitt sted. Og disiplene sa: “Det må være tolv.” Og menigheten, med all sin verdighet, for å vise dere hva menigheten er; med all sin verdighet og all sin makt, er den likevel milevis for utilstrekkelig på sitt aller beste. De sa: “Vi må peke ut en iblant oss, som kan ta plassen.” Og de valgte Mattias ved å kaste lodd. Matteas, tror jeg, eller Mattias. Mattias, tror jeg det er. Og da de valgte ham og satte ham sammen med de tolv, med de elleve, som utgjorde de tolv, så utførte han ikke én ting. Det er den eneste gangen navnet hans noen gang er nevnt i Skriften. Det var menigheten som gjorde sitt valg.

³⁵ Nå, de tenkte: “Han er en gentleman.” Uten tvil. “Han er en fantastisk mann. Han er en lærd. Han er smart. Han er utdannet. Han er en fantastisk person. Han vil ta plassen til Judas og bli en av oss.”

³⁶ Men, dere vet, noen ganger gjør Gud noen av de . . . etter vår mening, noen av de mest tåpelige valgene. Nå, Gud hadde sett en liten jøde med krokete nese, med stram munn og så mye temperament som han kunne ha: “Jeg skal dra ned og arrestere alle sammen. Jeg skal—jeg skal kaste dem i fengsel. Jeg skal gjøre *dette*.” Det var Guds valg.

Resten av dem valgte en lærd og en diplomat. Det var menighetens valg.

³⁷ Ser dere, du vet ikke hvem som er ved alteret. Du vet ikke hvem det er du vitner for i fengsel eller hvor enn det er. Det kan se ut som en slåsskjempe, med skadede ører, arrete øyne, og, men du vet ikke hvem det er. Kast ditt lodd, det er alt, gi ham Ordet. Gud tar valget.

³⁸ Og Gud velger denne lille temperamentsfulle jøden, eller valgte ham, rettere sagt. På veien ned: “Jeg skal dra ned og få tak i dem. Jeg skal—jeg skal vise dem hva jeg kan gjøre på den måten”, og Gud bare slo ham ned.

Gud sa: “Det er Mitt valg, rett der.”

³⁹ Ville ikke det være tåpelig for menigheten? “Men han forfølger jo menigheten. Han er en kjødelig mann.” Men Gud visste hva som var på innsiden av mannen. Ser dere hva jeg mener?

⁴⁰ Så Paulus hadde en opplevelse. Hvor mange tror at en opplevelse hører med en omvendelse? Ja visst. Hvis den ikke har det, ville jeg tvile på omvendelsen. En omvendelse bringer opplevelse. Og du kan ikke begrense det til noe. Noen ganger kan det være roping. Noen ganger kan det være å tale i tunger. Noen ganger kan det være gråting. Noen ganger kan det være stønning. Du vet ikke hva det er, så ikke prøv å begrense det. Fordi dere har alle sammen vist at dere tar feil i det, dere metodister og dere baptister og dere Nasareere og pinsevenner.

⁴¹ Jeg har sett mennesker rope så høyt de bare kunne og ville ha stjålet gullet fra tennene dine om de kunne. Ja, sir. Jeg har sett folk tale i tunger som erter som faller på tørt okseskinn, og—og oppriktige som bare det, tygger tobakk på andre siden av munnen og hvis de kunne hadde skåret av deg halsen. Det er riktig. Så disse tingene har ikke . . . Det er ingen tegn som kan bevise det, bare ved livet personen lever. “På fruktene deres, skal du kjenne dem.”

⁴² Så det er helt opp til Gud. Han gjør valget. Han bringer tingene sammen, og det er slik det er. Så hvis livet ditt samsvarer med Bibelens frukter, har du en ganske god forståelse. Hvis din ånd vitner med Hans Ånd, at du er sønn og datter av Gud, er du . . . Alt det gamle og onde har falt bort og alt er blitt nytt, og du lever i kjærlighet og har fred og nåde og så videre, da begynner du å komme ganske nær Riket. Fordi Livet som er i deg frembringer den slags liv. Skjønner?

⁴³ Hvis du sier: “Åh, halleluja, jeg talte i tunger. Halleluja!” Det betyr ingenting. Det betyr ikke noe mer enn om du kom hit og spilte en sang på en gitar eller noe. Det betyr absolutt ingenting. Selv om du talte i tunger, selv om du ropte og løp opp og ned midtgangen, og gråt tårer som om du hadde skrelt løk, betyr det

ikke noe, ikke noe som helst, hvis ikke hverdagslivet bekrefter det helt nøyaktig, holder seg til Det.

⁴⁴ Nå, hvis du gjør de tingene, pluss det livet, “amen”, det, det er fint. Det er godt. Men du kan gjøre de tingene uten å ha det livet.

⁴⁵ Så derfor er ikke roping, ikke noe som det er bevis. Jesus sa: “Ved deres frukt skal dere kjenne dem.” Og Åndens frukt er ikke tungetale. Det er ikke Åndens frukt. Roping er ikke Åndens frukt, å gråte er ikke Åndens frukt. Men kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, godhet, vennlighet, tro, ydmykhet, selvbeherskelse, det er Åndens frukter. Skjønner? Det er det Åndens frukter er. Ja vel.

⁴⁶ Nå, grunnen til at vi har disse tingene er fordi de liker å lage organisasjoner, ser dere. “Vel, vi vil ha det. Velsignet være Gud, alle som tror slik *vi* gjør, vi vil gå *denne* veien. Alle som tror slik *vi* gjør, vi vil gå *denne* veien.” Men Gud vil at alle skal gå *Denne* veien, rett opp.

⁴⁷ Nå, Paulus, etter at han hadde denne opplevelsen, så tenkte han at det var en underfull opplevelse. Nå, hvordan . . . La oss—la oss—la oss gjengi den opplevelsen litt. Paulus var på vei til Damaskus for å arrestere noen mennesker der nede, fordi Evangeliet hadde spredd seg der. *Evangelium* betyr “de gode nyhetene”. Og de ble spredd der nede, og mange mennesker stod fram fulle av kjærlighet og glede, og de elsket Herren Jesus. Og Det hadde spredd seg ut på den måten. Så fikk Paulus noen brev fra øverstepresten. Han sa: “Jeg vil dra ned, og jeg vil arrestere dem alle sammen.”

⁴⁸ Så tok han med seg en liten tropp med vakter, tempelvakter, soldater, og så la han i vei. Mens de marsjerte nedover veien, og han hadde en klar formening om hva han skulle gjøre, så skjedde det noe helt plutselig. Med ett var det et stort Lys foran ham, stort Lys. Nå, Det skinte som solen. Det var en underlig ting som skjedde. Lyset skinte så sterkt at han bare, synet hans ble nesten borte. Og falt til bakken. Og han—han lå der på bakken, og han så opp.

⁴⁹ Det var sannsynligvis ti eller femten menn sammen med ham. Så noen av de mennene Lyset? Nei, sir. Paulus så Det. Det var ikke meningen at de mennene skulle se Det. Så noen mennesker kan se ting som andre ikke kan. Skjønner? Så Paulus så Lyset så sterkt at Det til og med blindet ham. Han kunne ikke se på mange dager, Det var en slik virkelighet for ham. Og han kunne ikke se på mange . . .

Senere, da han skrev brev, plaget øynene ham så mye på grunn av det, at han skrev med store bokstaver. Han sa: “Dere ser at jeg har skrevet til dere med store bokstaver.” Han kunne knapt se.

50 Han var i fengsel, og han ba Herren om å helbrede ham for det. Og han bønnfalte Ham tre ganger. Men hva sa Herren? “Min nåde er nok, Paulus.”

51 Paulus sa: “Da vil jeg rose meg av mine svakheter.” Fordi, han sa: “For at jeg ikke skulle bli hovmodig på grunn av de høye Åpenbaringene, ble det gitt meg en satans budbærer, en torn i kjødet, for å slå meg.” Han ble bedre en stund, og så startet det igjen.

Slå betyr “støt etter støt”. Som skuta på havet, vet dere, bølgene slår mot den, ser dere, slag etter slag.

Og han ble, han ble bedre, og så fikk han det igjen; ble så bedre, fikk det igjen. Han sa: “Herre, hva er i veien, hvorfor tar Du ikke dette bort fra meg?”

52 Han sa: “Min nåde er nok, Paulus. Bare fortsett videre.” Det ville holde . . .

53 Han sa: “Nå, hvis—hvis jeg var helt fullkommen, og alt fullkomment”, sa, “så om jeg da hadde gått videre, åh, ville jeg blitt oppblåst og sagt: ‘Der ser du, ingenting galt med meg. Herren tar hånd om meg, broder. Halleluja!’” Da blir du selvrettferdig.

54 Gud må gi deg litt en gang iblant, for å liksom mykne deg opp litt, vet du. Det er riktig. Liksom få deg til å innse at Han er Sjefen. Åh, er ikke Han underfull? Ja, sir, bare herlig!

55 Så han, Paulus, ja, etter å ha hatt denne store opplevelsen . . .

56 Nå, hvis det hadde vært noen i dag, ville de sagt: “Åh, velsignet være Gud, halleluja. Du store, Herren har gjort noe for meg! Ære være Gud!” Men ikke Paulus; han var en Bibellærd.

57 Den opplevelsen må være på linje med Guds Ord. Ja, sir. Hvis den ikke fullt og helt er knyttet sammen med Bibelen . . . Ikke bare se over *hit*, si: “Åh, ja, her er det rett her. Velsignet være Gud, jeg har Det.” Hm-hmh. Det er ikke slik Gud gir Det.

58 Det må være hele Bibelen, alt sammen. For du kan . . . Vantro mennesker bruker denne Bibelen som grunnlag for diskusjon. Men de tar et lite Skriftsted *her*, går over hit og tar et annet lite over *her*, prøver å få dem til å passe sammen, og det er to vidt forskjellige temaer. Så du må få Skriftsted til å samsvare med Skriftsted.

59 Som Jesaja sa, det 28. kapitlet: “Det må være bud på bud, bud på bud; litt her, litt der.” “Hold fast på det som er godt.” Ser dere, det er slik Det kommer: bud på bud på bud, Ord på Ord, Skriftsted på Skriftsted. Det hele må knyttes sammen. Det er derfor jeg tror disse leksjonene som vi har nå er en stor ting for menigheten, fordi det bringer dem til et punkt hvor alle Skriftstedene knyttes sammen. Og vår opplevelse må knyttes til Skriften. Åh, her er det! Hvis ikke, så er det galt.

⁶⁰ Og hvordan jeg gikk i årevis uten å vite hva det Lyset som slo ned Paulus var. Når verden på utsiden, Skriftstedene . . . Folket, predikantene prøvde å fortelle meg: “Det er av djevelen. Ja, du vil bli en spåmann. Du vil bli en spiritist. Ikke rot deg borti Det, Billy. Noe galt med Det. Ikke gjør det, gutten min. Det er galt. Det er djevelen. Vel, gutt, du vil bli et skikkelig medium. Du vil bli en spiritist hvis du gjør det. Åh, alt det er av djevelen. Det er—det er ikke riktig.” Men da . . . Jeg ønsket ikke å forkynne det.

⁶¹ Men som på vei ned til Damaskus, ønsket ikke Paulus å forkynne det, før han hadde funnet ut om det var riktig eller ikke. Derfor drar han ned til Arabia i tre år og studerer Skriften. Åh! Da han kom tilbake, sa han: “Prøv nå å ta det bort fra meg.”

⁶² Han visste han måtte møte fariseere. Han måtte møte saddukeere. Han måtte møte verden og den hedenske verden. Og så Paulus, denne Bibelen er skrevet, denne Hebreerboken er skrevet for det formålet. Han ryster disse hebreere og tar Det gamle testamentet og viser Det over her i Det nye testamentet. “Dette er Gud”, sa han, “her er Det, om—om alle profetene og alt.” Begynner tilbake der i begynnelsen, det 1. kapitlet vi hadde: “For Gud talte i tidligere tider, langt tilbake i eldgamle tider, på mange måter til fedrene ved profetene.” Det var slik Gud brakte Sitt budskap, testet av Urim Tummim. “Men i denne tid har Han talt til oss ved Sin Sønn, Kristus Jesus”, prøvd ved Hans Bibel. Slik er det.

⁶³ Så disse opplevelsene som verden sier: “Åh, det er sprøtt. Ja, ingen . . .” Da Engelen kom til syne, det Lyset her nede ved elven da jeg forkynte min første vekkelse her på hjørnet, dømte vi alle de menneskene . . . Jeg tror, broder Fleeman, du kan ha vært i . . . Jeg vet ikke om du var her da eller ikke. Hvor mange var her da—da Lyset kom til syne ved elven? Er noen av de gamle veteranene her? Ja, noen av dem. Da Det, her nede ved elven.

⁶⁴ Og de sa: “Det var bare et synsbedrag.” Mange av oss stod og kikket på Det, og her kom Det ned. Og så mange år senere beviste Gud Det ved det mekaniske øyet til et kamera. Det er sant.

⁶⁵ “Vel, er det—er det bare påfunnet, er det noe som—som . . .?” Nei, sir. Vi tar det rett her fra Bibelen og viser dere. Det er den samme Herre Jesus. Han gjør det samme. Hans handling er den samme. Hans kraft er den samme.

⁶⁶ Se her, sist søndag. Der lå jeg i sengen min, hadde aldri sett den mannen i mitt liv. Kom ut og sa: “Det er en mann i tabernaklet, og han er grå, har svart hår, grålig. Han er blind, og kan ikke gå. Sitter i rullestol. En mann med svart hår sendte ham opp; en lege, dr. Ackerman, en mann med svart håret, katolsk. Sendte en mann, satt rett *der*. Og SÅ SIER HERREN”, reiste seg opp, gikk ut og fikk synet tilbake og alt. Hva gjorde det? Den samme Engelen er her. Den samme Ene som slo ned Paulus på

veien ned til Damaskus lever i Sin Menighet og Sitt folk i dag. Det er Skriften som samsvarer med Skriften. Det er slik det må være.

Åh, vi har de *lunkne*. Vi kommer til det om en stund.

⁶⁷ Åh, vi har noen dype ting foran oss, hvis vi bare kan komme inn i det i dag og i kveld. Nå begynner det å komme til der det er dypere vann. Der du . . .

⁶⁸ Dere vet, da jeg var en liten gutt var det en liten dam bak huset, og jeg pleide å gå ut der. Og alle oss småbarna gikk ut nakne; små, omtrent seks, syv år gamle. Og vi . . . Vannet var omtrent så dypt. Det var ikke mer enn et sølehull. Og jeg hadde en såpekasse der. Jeg ville vise at jeg kunne dykke; holdt for nesen og plask, gjorde slik som *det*. Og den lille magen min traff gjørma, vet dere, og det sprutet til alle kanter. Jeg sa til pappaen min at jeg kunne svømme.

⁶⁹ Han tok meg med dit en dag. Han sa: “Jeg vil se deg svømme.” Jeg hoppet ned der, vet dere; kastet av meg klærne, bak en liten busk; og løp ned, hoppet i vannet. Jeg begynte å plaske, gjørma sprutet til alle kanter. Og Pop satt på en stikkrenne. Han satt der og kikket på meg en liten stund. Sa: “Kom deg ut av den gjørmepytten og vask deg og kom hjem.” Skjønner?

⁷⁰ Vel, det er omtrent slik med noen av oss som kaller oss kristne. Vi krabber i gjørma. Det er riktig. Så lenge du er forankret: “Jeg er en metodist. Jeg er en pinsevevner. Jeg er en presbyterianer. Jeg har et bevis; jeg har Den.” Du krabber i gjørma.

⁷¹ En dag var jeg sammen med onkelen min. Jeg sa til ham hele tiden . . . Han var rundt femten, seksten år gammel. Vi var på elven. Jeg sa: “Onkel Lark, jeg kan svømme.” Og jeg satt bak i båten, vet dere, følte meg god og trygg. Han bare tok åra og dyttet meg ut i cirka ti fot dypt vann. Det var annerledes da; da ble det spruting og skriking du aldri har hørt maken til.

⁷² En dag vil du bli presset ut, da bør du vite hvor du står. Ja, sir. Hvis du kjenner Ham, vil du bli . . . Bør virkelig kjenne Ham. Det er riktig.

Men nå går vi ut på dypt vann, dypt vann, der du vil drukne hvis du—hvis du ikke er en god, velfylt kristen.

⁷³ Legg merke til Ordet. Paulus fant det først. Han gikk tilbake i Det gamle testamentet, og han fant dette. Han forstod opplevelsen han hadde hatt fullt og helt. “Nå, hva var Det som slo meg ned?”

⁷⁴ Det var et Lys, stort Lys som stod der og skinte som solen, stod foran ansiktet hans. Han sa: “Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du Meg?”

⁷⁵ Han sa: “Herre, Hvem er Du som jeg forfølger?”

⁷⁶ Han sa: “Jeg er Jesus.”

77 “Jeg trodde Han var en—en mann med arr på hendene, som de påstår kommer til syne i møtene nå, med naglemarker i Sine hender og Sitt hode.” Nei, nei; ikke *den* kroppen, ikke i *den* kroppen. Skjønner? Han er et Lys nå. Saulus . . .

78 Da Han var her på jorden, sa Han: “Jeg kommer fra Gud. Jeg går tilbake til Gud.”

79 Han var Engelen som ledet Israels barn i dette Lyset, gjennom ørkenen. Han gikk tilbake til det samme Lyset. Og Paulus så Det ut fra Det gamle testamentet. Han sa: “Jeg er Jesus, Paktens Engel.”

80 Og Han ble kjød for å gjenløse oss. “Ikledde Seg ikke Englers skikkelse”, som vi finner i tidligere kapitler som vi studerte. “Han ikledde Seg ikke Englers natur, men ble Abrahams Ætt”, slik at Han kunne bli kjent, så menneskene kunne *se* Gud. Amen.

Nå sier Han: “Jeg vil vende tilbake til Det.”

81 Og da Paulus så Det, sa han: “Ja visst, det var Ham. Det var Ham.”

82 Peter hadde en opplevelse en natt mens han ba. Det samme Lyset kom inn i bygningen, åpnet opp dørene foran ham, førte ham ut på gaten. Og Peter trodde at han drømte; han var så salvet. Han visste ikke hva som hadde skjedd. Han sa: “Har jeg nettopp våknet? Men jeg er her ute på gaten.”

83 Og han gikk ned til Johannes Markus sitt hus. Og en liten jente åpnet døren, en ung dame der som hadde vært på et bønnemøte. Noen banket på døren. Åpnet opp døren. “Åh,” sa hun, “Nå er Peter rett her. Dere ber om at han må komme ut av fengsel. Herren har utfridd ham.”

84 “Åh”, sa de, “fortsett videre”.

“Å Herre, utfri ham!”

85 “Men”, sa hun, “han står jo ved døren og banker.”

Peter bare fortsatte å hamre: “Slipp meg inn.”

86 “Åh”, sa hun, “det er Peter”. På den tiden, de har det fremdeles, en liten jern-lås. En liten luke her som du trekker tilbake og ser ut, ser dere. Før du slipper gjesten din inn, må du vite hvem som banker på døren din. Før de hadde røvere; hvis du åpnet døren, ville de drepe deg.

87 Så åpnet de døren. Hun sa: “Det er Peter.”

88 De sa: “Åh! Åh, du store, han er død. Det er engelen hans som står der. Skjønner? Har allerede kommet inn i sitt herliggjorte legeme, teofaniet.”

89 Husker dere hvordan vi underviste Det, den store Diamanten, hvordan Den reflekterte Lyset, hvordan Det gikk tilbake dit? Det . . . “Går dette jordiske tabernakel til grunne, har vi ett som allerede venter.”

Og de trodde at Peter var død, at han hadde forlatt sin gamle kropp, og at de måtte begrave den om et par dager, at han hadde trådt inn i sin engel, eller sin herlig- . . . Ikke herliggjorte kropp, men i sitt teofani, kroppen som allerede er forberedt. Den kunne ikke håndhilse på deg. Den har ingen hender å klemme med på den måten, men den er i et menneskes bilde. “Kom ned og banket på døren.”

⁹⁰ Hun sa: “Nei. Det er Peter. Han står der.” Han åpnet døren og gikk inn. Der var han. Nå, Peter hadde blitt utfridd av dette Lyset.

⁹¹ Nå, på samme måte som den første . . . som Paulus, i den første Menighet, så Guds Lys som skinte på Paulus, den samme Tingen har kommet ned. Nå, folk kan si hva som helst, det gjør det ikke riktig. Men når Gud beviser noe, er det handlingen som beviser Det. Da beviser kameraet Det. Og alt som vi . . . som Herren har gjort, har vært fullstendig, ufeilbarlig bevist at Det er Gud ved Skriftene, ved Dets handling, ved erfaring. Men de vil ikke høre.

⁹² Se her i dette tabernaklet. Nå, husk, dere vet dette. Vi er ikke ute etter store folkemengder. Vi har ikke nok plass til dem uansett. Men, hør her. Et møte av dette slaget, hvor vi kommer sammen for dette, burde tiltrekke seg Falls Cities. Men de er døde. De er fullstendig døde. De har øyne, men de kan ikke se.

Du sier, du: “Men, broder Branham, vil de ikke gå til en lege å få rettet på øynene sine?” Han kan ikke rette på den slags syn.

⁹³ Jesus sa: “Hadde dere kjent Meg, så hadde dere kjent Min dag.” Han sa: “Dere blinde fariseere. Dere kan tyde himmelens utseende, men tidens tegn kan dere ikke tyde.”

⁹⁴ Går det over hodene deres? Lytt. Se på tegnene vi lever i her. Vel, det er ikke bare en . . . Jeg, selv, jeg er bare en mann, ikke engang en predikant å snakke om. Jeg har ingen utdanning, det verden kaller “en predikant”. Og vi er bare fattige mennesker. Se på bygningen vi er i. Se på katedralene denne morgenen. Men se hvor Gud er hen. Det er saken.

⁹⁵ På samme måte stod Moab der i all sin prakt og skjønnhet, men der var Israel i telt. Men hvor var Gud hen? Det var en flokk med halleluja-kristne der nede, som gjorde alt mulig som var galt. Men Bileam, biskopen deres—deres, klarte ikke å se Klippen som var slått, Messingslangen, Ildstøtten. Øynene hans var blinde. Han kunne ikke se Det. Han sa: “De bare innbiller seg Det.” Men Han var der.

⁹⁶ Velsignet være Gud, åh, Han er her! Gud er her, og Han gjør det samme som Han har gjort. Og Han er vill- . . . Vi sammenligner Skriftsted med Skriftsted. Gud har aldri skapt Seg noe stort noe på jorden, men Han har alltid bodd blant vanlige og ydmyke mennesker. Og her er Han denne morgenen og gjør det samme. Skriften stadfester Det. Kameraet stadfester

Det. Nå, det, grunnen til at jeg henviser til det bildet, er ikke fordi jeg er der. Jeg er—jeg er bare en synder frelst av nåde, slik dere er. Men det jeg prøver å si er at Det er Hans Nærvær iblant oss. Det er hovedsaken. Vel, hvis Han gjorde meg til en—en inkarnert Elisa, hvis dere ikke hadde tro til å tro det, ville det ikke gagne dere noe.

“Han kom til Sine Egne, Hans Egne tok ikke imot Ham.”

⁹⁷ Dette er grunnen til at det er slik her i byen i dag. Ja, jeg kunne starte en vekkelse her, i en eller annen stor bygning eller noe, du ville aldri få mange mennesker til å tro det. De vil ganske enkelt ikke. De kan ikke. Deres dag er omme.

⁹⁸ Denne samme undervisningen, denne morgenen i Afrika, ville sannsynligvis frembringe ti tusen, minst ti tusen sjeler til Kristus; der det kanskje kan være én synder som sitter her denne morgenen, eller noe, en eller annen frafallen. Vi har finkjemmet alle kriker og kroker etter de fleste av dem, så er det bare over. Det er alt.

⁹⁹ Men det vi prøver å si er at Skriftsted samsvarer med Skriftsted. Så, det spiller ingen rolle hvor stor opplevelsen er, hvis den ikke samsvarer med Skriften, er den feil.

Urim Tummim, uansett hvor god profeten var, hvis han talte og lysene ikke lyste på Urim Tummim, var det feil. Hvor fin drømmen virket, hvis det ikke lyste på Urim Tummim, var den feil.

Da dette presteskaperet tok slutt, satte Gud opp Bibelen Sin. Paulus sa: “Dersom en Engel fra Himmelen ville komme”, Galaterne 1,8, “og ville forkynne noe annet evangelium enn det som allerede er blitt forkynt for dere, la ham være forbannet.”

¹⁰⁰ Engelen fra Himmelen sa til Johannes åpenbareren, som var Gud Selv: “Jeg Jesus sendte Min engel for å stadfeste, eller for å vise disse tingene.” Han sa: “Dersom noen legger ett ord til Det, eller tar ett Ord fra Det, da vil hans del bli tatt bort fra Livets Bok.” Dette er Det, Bibelen.

¹⁰¹ Derfor, disse opplevelsene og disse tingene som skjer iblant oss her, hvis det ikke var stadfestet av Guds Ord, ville det være feil; jeg bryr meg ikke om hva som hadde skjedd, det ville være feil. Så det er etter Skriften, helt og holdent Sannheten. Åh, jeg er så glad jeg for at jeg er et lem på Kristi store Legeme.

¹⁰² Nå, la oss fortsette nå, vi kommer fram til leksjonen. Nå, vi avsluttet over her hvor han sa: “Da vi er omgitt av . . .” ikke . . . Jeg beklager. Det var, jeg siterte det 12. kapitlet. Jeg har lest det, men jeg har ikke studert det. Jeg . . .

¹⁰³ Broder Norman er der i mitt hjem, og han vet at jeg nettopp kom hjem i går, og brødrene der nede vet at jeg nettopp kom inn. Den eneste gangen jeg fikk lest gjennom Skriftstedet, var da jeg satt rett her for noen få minutter siden. Det er riktig. Jeg

studerer Det ikke, jeg bare venter på at Den Hellige Ånd skal gi Det nøyaktig slik Han vil ha det. Han vet hvor personen er henne, som trenger Det. Så hvis jeg har funnet på noe i mitt sinn å si, så er det feil. Men hvis jeg bare lar Ham gjøre det, vil Han ta Det rett til det punktet der Det hører hjemme. Skjønner? “Vær ikke bekymret for hva dere skal si, for Det er ikke dere som taler, Det er deres Får som bor i dere. Det er Han som taler.”

104 Nå, i det siste kapitlet, forrige kapitlet, hørte vi dette at: “Hvordan skal vi da slippe unna om vi ikke akter på en så stor frelse; som først ble forkynt oss av Herren Jesus, og av Ham og de som hørte Ham?” De samme tingene som Jesus gjorde, for å vise, de samme tingene som skjer her: samme Guds Engel, samme gjerninger, samme bevis, det samme på alle punkter, hele tiden, samme Evangelium, rett med Ordet. “Hvis det ble undervist av Herren, deretter stadfestet av Hans disipler det vi har hørt”, Paulus var en av dem, “hvordan skal vi da slippe unna om vi ikke akter på en så stor frelse?”

105 Nå, Paulus sa dette til sine hebraiske tilhørere. Nå, de hadde ikke lydbåndopptakere, slik vi har her i dag. Men de hadde skribenter som satt der og noterte Det ned akkurat slik Paulus forkynte Det.

Og på samme måte er Det rett her. Vi får Det via lydbåndopptakere, og disse lydbåndene går verden rundt, ser du, for å vise at Det er Sannheten. Vår religion er ikke forgjeves, Det er virkelig den oppstandne Jesus Kristus, den samme. Nå må vi ikke ringeakte Det.

106 Nå, ikke bare gå ut av møtet i dag og si: “Vel, jeg liker ganske godt å gå ned dit. Jeg liker sangen, og menneskene er vennlige i den lille, gamle kirken.” Ikke gjør det.

107 Broder, la ditt hjerte være i brann og si: “Nå må jeg gjøre noe med dette. Jeg må gå ut og se om jeg kan få noen til å bli frelst.”

108 Og ikke gå ut og si: “Velsignet være Gud, hvis du ikke omvender deg, vil du gå til grunne.” Nei.

Møt dem i vennlighet. “Vær klok som en slange, enfoldig som en due.” Ser dere, det er måten å gjøre det på. Møt personen, hvis han avler opp kyllinger, snakk med ham om kyllinger en liten stund. Skjønner? Og så, før du vet ordet av det, vil du snakke om Herren. Hvis han er en bonde, snakk om gården hans.

109 Hvis han selger biler, snakk om bilene hans en stund: “Så fine biler du har”, og så videre. Skjønner?

110 Inntil du kommer inn i Ånden, når Faderen sier: “Nå er tiden for å snakke til ham om hans sjel.”

111 Du kan begynne det hele, ser dere: “Det er en fin bil. Du vet transportmidlene i dag har blitt formidable. Åh, hvor landene har blitt ført tett sammen; og byene i våre land tett sammen.

Venner og mødre kan besøke hverandre. Du vet, det er en fantastisk ting å ha biler som de du selger.”

112 “Ja, sir. Det er det virkelig. Hm-hmh.” Dere vet, patter på sigaren sin, eller hva enn det er. “Ja, disse, disse bilene er gode.”

113 “Har du noen gang tenkt på hva folk i gamle dager ville ha sagt om de hadde sett noe som dette?” Bare fortsett videre på den måten, vet dere.

Si etter en stund: “Jaså, ja, så visst.”

114 “Du vet, en annen ting det gjør, det gir oss en mulighet under vekkelsesmøter, slik som vi har. Folk kan krysse landet raskt til et vekkelsesmøte.” Ser dere, du åpner opp veien hele tiden, vet dere.

115 Hvis du føler Noe blokkerer veien, stopp rett der, beveg deg over *hit*. Slik som en doktor der i Phoenix sa: “Herre, fyll munnen min med gode ord og gi meg et hint når jeg har sagt nok.” Skjønner dere? Ja. “Gi meg et hint når jeg har sagt nok.”

116 Nå, følg med nå, vi skal begynne fra det 15. kapitlet, eller det 15. verset av det 3. kapitlet, følg med nå.

For det er sagt: I dag, om dere . . . hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter, som under opprøret.

117 Se nå, det er Paulus som snakker her. Nå er det sagt: “I dag, etter så lang en tid.” Vi skal gå inn i det etter en stund, at: “I dag, så lang en tid.” Kommer til det neste kapitlet: “Etter så lang en tid.”

. . . det er sagt: I dag, om dere . . . hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter, som på opprørets dag, da de gjorde opprør mot Gud.

118 La oss nå lese det neste verset.

For hvem var det som hørte, men likevel gjorde opprør: . . .

Nå, hva snakker han om? Evangeliet.

. . . sannelig, var det ikke alle de som kom ut fra Egypt ved Moses.

Og hvem var Han vred på i førti år? Var det ikke på dem som syndet, så kroppene deres falt om i ørkenen?

119 La oss stanse her et øyeblikk. *Opprøret*, “da de gjorde opprør.” Nå, hva gjorde Gud? Nå, Paulus prøver å tale. Hva var Det som førte dem ut av Egypt? Var det Moses? Nei. Moses var det kjødelige redskapet.

120 Nå har vi en bakgrunn her. Vi ønsker å få klarhet nå. Når vi kommer til dette punktet her nede om en liten stund, vil dere—vil dere se det.

121 Nå, Guds folk klarte ikke å falle til ro. De var nede i Egypt. De var ute av sin riktige stilling. De var utenfor hjemlandet sitt.

De var fremmede og pilegrimer, og Gud skulle føre dem fra det innestengte stedet i—i Egypt, opp til hjemlandet.

122 Et bilde på i dag; vi er rastløse. Her går det ikke lang tid. Små gutter med lubne hender som leker med klinkekuler, små jenter som leker med dukkene; før du vet ordet av det, har du grått hår og har fått rynker. Det er noe galt her. Dette er ikke vårt hjem. Vi er på feil sted. Det er derfor vi sier at vi er pilegrimer og fremmede. Noe har skjedd.

123 En ung dame fortalte i rommet i morges om hvordan folk ler av henne noen ganger. Jeg sa: “Men kjære søster, du er ikke en av de menneskene.” Vi er et annerledes folk.

124 Den lille jenta mi sa: “Pappa, *de-og-de* jentene gjorde *de-og-de* tingene.”

125 Jeg sa: “Men hør her, kjære,” de hadde disse platene av Elvis Presley, jeg sa: “Jeg ville ikke hatt dem i huset mitt.”

126 Hun sa: “Men pappa, de er koselige, små jenter.”

127 Jeg sa: “Kanskje de er det. Jeg har ikke noe å si imot det. Men det er en ting, vi er annerledes. Vi er annerledes. Ikke det at vi ønsker å være annerledes, men den Ånd som er inni oss har kommet ut av det. Du er fra en annen verden.”

128 Når jeg drar til Afrika, klarer jeg ikke venne meg til deres—deres—deres levemåte. De har ikke noen klær på seg. De er nakne. Og de plukker opp ting som er råttent, har larver i seg, de spiser det likevel; spiller ingen rolle. Skjønner?

129 Og Dette er annerledes. Dere vet, en gang var vi alle sammen på den måten, men sivilisasjonen har ført oss videre og gjort oss annerledes.

Og omvendelsen har doblet det med en million ganger. Vi vil ikke ha de råtne tingene i verden mer. Kristus har gjort oss til kristne; slik sivilisasjonen her har gjort oss rene. Og legg merke til, ikke bare det, men vi bekjenner at vi er pilegrimer og fremmede. Vi er ikke av verden. Derfor vil du ikke ha noe med verden å gjøre. Og de tingene har falt bort.

130 Nå, Israel var nede i Egypt. De var ikke egyptere. Egyptere, det var en skam for en egypter å legge hendene sine på en sau. Og Israel var sauegjeter. Og hvor det må ha uroet Moses, etter all vanæren ved å være en egypter, kvegoppdrettere.

La dere merke til hva Faraos hadde sagt til Josef, og så videre? “Det er en vederstyggelighet.” Sa: “Ditt folk er sauegjeter.” Og en egypter kunne ikke engang legge hendene sine på en sauegjeter. Han var et annerledes folk.

131 Og det er slik det er med en kristen i dag, når han er født på ny. Det er ikke . . . Det er skittent for ham å være sammen med folk som drikker og forteller skitne vitser og nakne kvinner. Og alle . . . Det, det er—det er urenhet. Åh, velsignet være Herren! Vi

er pilegrimer her. Vi er fremmede her. Ånden har blitt omvendt, og vi venter på en By der kvinner ikke går i shorts. Vi venter på en By der det ikke vil være noen ølkroer. Vi venter på en By der rettferdigheten bor. For er vi pilegrimer.

¹³² Så Gud kom ned i en stor Ildkule, som en Glorie, kom ned i en busk og begynte å åpenbare Seg for Moses først. Moses sa . . .

Dere vet, vi hadde en leksjon om det her om kvelden, som det var da Jesus var her på jorden, Han sa: “Vel, før Moses var, ER JEG.” Det var Jesus i den brennende busk, i Ildstøtten. Det er Jesus i dag, den samme.

Og Han åpenbarte Seg i en Ildstøtte, og Moses fikk opplevelsen. Han går ned til Egypt. Han forkynner Evangeliet, de gode nyhetene, og tegn og under fulgte ham. Får dere tak i det? Det samme i dag.

¹³³ Ikke bare det, men da hebreerne kom ut, vandret i Lyset, ble de ledet av den samme Ildstøtten. Og Bibelen sier: “Frist ikke Gud.”

¹³⁴ Se på dette. La meg lese det.

For det er sagt: I dag, om dere . . . hører hans røst, da forherd ikke ditt hjerte, (Hans Røst taler til ditt hjerte.) som under opprøret. (Da de gjorde opprør mot Ham.)

Lytt.

For hvem var det som hørte, men likevel gjorde opprør . . .

¹³⁵ Hvor mange vet at israelittene gjorde opprør mot Gud med sin vantro? De klagde, de, fullstendig. Gud gikk rett ned dit. Og da de ble helt . . . Før en visste ordet av det, kom de i vanskeligheter.

Her var denne Ildstøtten over dem. Jeg vet ikke om alle sammen så Den, eller ikke. I hvert fall så Moses Den. Og Den var over dem, og de fulgte med på Den. Og da de kom ned . . . Kanskje de ikke så Den, jeg vet ikke om de gjorde det eller ikke. Den gikk foran dem. Bibelen sier at Den var der.

¹³⁶ Den sier: “Stjernen gikk foran de vise menn.” Ingen så Den utenom de vise menn. Den gikk over ethvert observatorium. De fulgte med på tiden ved stjernene. Ingen så Den utenom de vise menn. Det var meningen at de skulle se Den, og det var de vise menn Stjernen var sendt til.

¹³⁷ Og Ildstøtten var sendt til Moses, og Moses var sendt til Israels barn. Og de skulle følge Moses. De kunne se Moses, og Moses så Lyset.

Der gikk de. Så la de i vei. Og da de gikk ut, kom de til Rødehavet. Og, åh, de—de hadde sett alle de tegnene og miraklene og slikt finne sted mens de fremdeles var nede i—i Egyptens gamle land, men da de kom ut der på reisen sin,

nettopp omvendt og ført ut. Så, før en visste ordet av det, kom de i vanskeligheter.

138 Gud elsker å bringe deg i vanskeligheter. Han elsker å sende vanskeligheter og se hva du vil gjøre med det. Så Han bare stoppet opp Rødehavet, og før du visste ordet av det, lot Han dem marsjere rett ut til dette stedet og sendte så Faraos etter dem. Ser dere hvordan Gud liker å gjøre det? Han elsker å fremvise Sin kraft og kjærlighet. Han er Gud, og Han bare elsker å vise deg Hvem Han er. Amen.

Og problemet i dag er at folk sier: “Åh, de dagene er forbi.” Nei. Hvordan kan Gud fremvise Seg Selv når du har lært noe sånt? Men Gud elsker å manifestere Seg Selv.

139 Her kom Israels barn, vandrende i Lyset. Moses gikk foran dem. Der var de. “Kom igjen. *Dette* er veien. Gud kaller. Vi går ut. Vi skal til det lovede land.”

“Åh, halleluja!” Her var de alle sammen, ropte og hoppet og hadde det fint, vet dere. Og før du visste ordet av det, så de seg tilbake og sa: “Åh, hva er det støvet?”

140 En av dem klatret opp på en bakketopp og sa: “Åh, åh! Å nei, å nei! Det er Faraos hær.”

141 Gud sa: “Hva er dere så redde for? Trodde dere ikke det Jeg gjorde der nede? Hva er dere så bekymret for? Hvorfor gjør dere Meg sint?”

142 Da de kom ned dit, gikk Moses ut og gikk i forbønn hos Gud. Gud bare åpnet opp Rødehavet, og de gikk over; stengte fienden inne. Det er slik Gud gjør det. Bli ikke redd. Ikke bli så oppskaket. Ikke bli frustrert. Du gjør opprør mot Gud.

143 Hva gjorde Han så? Så ut som: “Vel, vi hadde en stor prøvelse; lovet være Gud, vi kom gjennom den. Vi vil ikke ha noe mer. Vi er på vei til det lovede land.” Og Han ledet dem rett ut i ørkenen der det ikke var noe vann. Kunne du forestille deg det? Gud, med Sitt—med Sitt helliggjorte, hellige folk, ledet dem rett ut i *denne* fellen; fikk dem så ut av den fellen og ledet dem rett ut her hvor det ikke var noe vann. Når Han kunne ha ledet dem en annen vei der det var vann. Ja, Han kunne bare ha laget en elv langs hele veien hvis Han ønsket. Han kunne ha knust ned hvert eneste fjell til glede, sprutende vann femti fot opp i luften, hvis Han ville. Ja visst, Han kunne det. Men hvis Han hadde gjort det, ville det vært for lett. Åh, jeg liker det! Velsignet være Herrens Navn.

144 “Hvorfor lot Gud *dette* skje, broder Branham? Hvorfor lot Gud . . .?”

Gud gjør det. La Ham være. Bare gå videre. Det er Guds sak. “De rettferdiges fottrinn er bestemt av Herren.” Ja, sir. Hvilken rolle spiller det?

145 “Mistet alle pengene mine, broder Branham.” Vel, pris Gud likevel.

146 “Åh, jeg gjorde *dette*, og *dette* skjedde, stormen blåste bort huset mitt.”

147 Pris Gud likevel. “Herren gir, Herren tar, velsignet være Herrens Navn.” Bare fortsett videre. Alt er til Guds ære. Gud vet hva Han gjør.

Noen gjennom vannet, noen gjennom elven,
Noen gjennom dyp prøvelse, men alle gjennom
Blodet.

148 Det er slik Han leder dem. Det er riktig. Åh, du store! Jeg kjenner at jeg bare kunne stoppe og rope. Det er slik Han leder Sine kjære barn. Åh, kan dere bare føle . . . ? Nå, jeg er ikke en psykolog, men kan dere bare føle den nydelige Ånden som strømmer ned over bygningen nå? Hva om våre øyne ville bli åpnet akkurat nå, og vi fikk se hva som står rundt langs disse veggene, opp og ned langs disse gangene?

149 Gamle Elisa en morgen, da den gutten var så blind som han kunne få blitt, han sa: “Se på syrerne der nede.”

Sa: “Men det er flere med oss.”

Sa: “Jeg ser ingen.”

Sa: “Herre, åpne guttens øyne.”

150 Han kikket rundt den gamle profeten, rundt det hele var fjellene dekket av Ild og hester av Ild og vogner av Ild. Han ble overbevist da.

151 Han sa: “Vi vil bare gå ut og slå dem blinde.” De kunne se så fullkomment som de alltid hadde gjort, men de var blinde for ham. Sa: “Leter dere etter Elias?”

Sa: “Ja.”

152 Sa: “Kom igjen, jeg skal vise dere hvor han er.” Og det var han som ledet dem. De visste det ikke.

153 Det er slik det er i dag. Kristus er her. Den Hellige Ånd er her og gjør de samme tingene som Han alltid har gjort, og verden er blind for Den. De kjenner Den ikke. “Åh, jeg—jeg er ikke sikker på Det. Pastoren min . . .” Åh, stakkars forfalne mennesker! Ser dere hva jeg mener? De er blinde for Den. De kjenner Den ikke. Gud leder.

154 Nå, de kom gjennom Sin-Ørkenen, det var ikke noe vann der. Gud hadde bare tilveiebrakt alt sammen. Åh, og de fant en vannpytt, de sa: “Her er det.” Og de kunne ikke engang smake på det. Åh, det var forferdelig. Du store, det var—det var verre enn hundre prosent svovel. Ser dere, akkurat som råtne egg, vet dere. “Åh, du! Det var fryktelig.” Det var gift. Nå, kalt Sin-Ørkenen. Flere palmetrær vokste der og kilden der disse palmene vokste. Da sa Moses: “Ikke . . .”

155 Gud sa: “Hvorfor gjør de det? Hvorfor gjør de det? Hvorfor gjør de opprør mot Meg? Vel, hvis Jeg gjorde *det* der tilbake, kan Jeg ikke gjøre noe med denne situasjonen?”

156 Hvis Han fikk deg ut av én sykdomsperiode, kan Han ikke få deg ut av en annen? Han fikk deg ut av én vanskelighet, kan Han ikke få deg ut av en annen? Velsignet være Gud! Hvis Han fikk meg ut av synd, kan Han ta meg ut av graven. Han er Gud. Hvilken rolle spiller det? Bare gå videre, hold blikket festet på Ham.

157 Sa: “Hvis Jeg stengte Rødehavet bak dere og druknet egypterne, kan Jeg ikke gjøre noe med dette vannet? Hvorfor gjør dere Meg sint? Åh, deres vantro! Dere gjør Meg sint på grunn av vantro.”

158 Nå, ordet som brukes her er: “Synd”, gjorde opprør. Gjorde . . . De gjorde det fordi de ikke trodde. De gikk ikke ut og spilte terningspill, eller slike ting. De løp ikke rundt med en annens kone og gikk ut og fortalte løgner. Det var ikke det de gjorde. Men det er ikke synd i første omgang.

159 Å leve i hor er ikke synd. Røyking, tygge skrå, drikking, pengespill, banning, å sverge og den slags er ikke synd. Det er vantroens egenskaper. Du gjør det fordi du er en vantro. Hvis du er en troende, gjør du ikke det. Det er grunnen til at Jesus sa: “Den som hører Mine Ord og *tror* på Ham som har sendt Meg, har evig Liv.” Ikke *sier* han tror, men virkelig tror! Der er det. Det eliminerer alt som du anser som det første tegn. Skjønner? Nå, slik er det.

Ikke: “Den som hører Mine Ord og roper.” Ikke: “Den som hører Mine Ord og taler i tunger.” Ikke: “Den som hører Mine Ord og har blod i hånden eller i ansiktet sitt”, eller den slags. Det er ikke slik.

“Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har Evig Liv og skal ikke komme til Dom, men har gått over fra døden til Livet.”

160 Hva er synd? Vantro. Noen små ting kan dukke opp, og i stedet for å gå rett til Skriften og finne ut om Det er riktig eller ikke: “Åh”, sier du, “jeg er . . . Nei! Se der, gå videre. Jeg vil bare fortsette som en presbyterianer som jeg er, ser dere.” Gå videre, blind, og du gjør opprør mot Gud.

161 Når Gud gjør noe, forventer Han at nasjonen skal gripe Det. Men i stedet for det: “Du vet, vel, jeg er ikke sikker på Det.” Skjønner? Han forventer at folk skal få tak i Det. Hvis du virkelig bryr deg, så sett deg ned med Skriften. Gå gjennom Den og let gjennom Den, fram og tilbake, og se om Det skjedde, om Det er forutsagt at vil skje og så videre. Da vil du få tak i Det. Amen.

162 Nå, legg merke til.

For det er . . . I dag, om dere . . . hører hans røst, da forherd ikke deres hjerte, som under opprøret, da de gjorde opprør mot Gud, ser dere.

For hvem var det da som hørte, hørte evangeliet som Moses forkynte, og likevel gjorde opprør? Sannelig, var det ikke alle de som kom ut fra Egypt ved Moses?

163 Hvor mange vet hvor mange mennesker som ble frelst ut av den opprinnelige gruppen som kom ut? Hvor mange? [Noen sier: "To."—Red.] To er riktig. Hvor mange vet navnene deres? ["Kaleb og Josva."] Det er riktig. Kaleb og Josva, kun to ut av to millioner eller noe.

164 Hør på dette. "Men han . . ." Det 17. verset nå.

Og hvem var han vred på i førti år, på grunn av vantro. Var det ikke på dem som syndet, ikke trodde . . . ?

165 Ta ordboken og finn ut hva *synd* betyr. Ta Bibelordboken. Det er vantro. *Vantro* er "synd". "Den som ikke tror er allerede dømt", Johannes 4, ser dere, "allerede dømt".

. . . så kroppene deres falt om i ørkenen?

Og hvem var det han sverget ikke skulle komme inn til hans hvile, . . .

166 Din vantro! Åh, jeg kommer aldri til kapitlet mitt. Men, hør her, det er det som er galt med denne nasjonen i dag. Tegn og under har gått gjennom denne nasjonen. Hva gjør de? Hele tiden snur de ryggen til Det. Og Han sa: "Jeg sverger at Jeg ikke vil slippe dem inn i det Landet de var på vei til."

167 Hva er galt med disse store kirkene i dag? Deres vantro har gjort Gud vred. Halleluja! Han er i stand til å oppreise barn for Abraham av disse steinene. Han prøvde å gi Evangeliet til dem, og de forherdet sine hjerter. De organiserte seg, og de lagde små denominasjoner: "Og vi tror *dette* og ikke noe annet", og Gud kunne ikke komme inn. Hvor er de i dag? Sitter på sidelinjen.

168 Guds lille, trofaste gruppe fortsetter videre med tegn og under. Han setter dem på prøve. "Enhver sønn som kommer til Gud må først bli prøvd og testet", få barneopplæring.

169 Den første lille tingen skjedde: "Åh, vel, kanskje det ikke var noe i Det likevel." Du er et uekte barn og ikke et barn av Gud.

170 For et Guds barn er Abrahams Ætt, som kaller de tingene som ikke er, som om de var, "Gud sa det", og bare fortsetter å gå videre. Amen. Uansett hva som blir sagt annerledes, de fortsetter videre likevel. "Gud sa det."

171 Tjuefem år ventet han på den babyen, uansett hvor motstridende det var. Og han atskilte seg fra de vantro, amen, slik at han kunne tro. Åh, du! Jeg føler meg religiøs.

Tenk på det. Du må atskille deg fra verdens lære: “Åh, miraklens tider er over. Det finnes ikke noe slikt som Det. Det er fanatisme.” Atskill deg.

¹⁷² Bibelen sier: “Kom ut fra dem og vær atskilt, sier Herren, og Jeg vil ta imot dere.” Hvor underfullt! “Jeg vil ta imot dere,” etter at dere har atskilt dere. “Dere skal være Mine barn, jeg vil være deres Gud.” Atskill dere, dra ikke i fremmed åk med vantro. Det er riktig.

¹⁷³ Ung mann som skal gifte seg, gifter seg med ei jente som ikke tror; eller en ung kvinne som gifter seg med en gutt som ikke tror. Ikke gjør det. Det spiller ingen rolle hvor søt han er, og—og, eller hvor søt hun er, og de store øynene hun har; de vil falme bort en av disse dager. Men broder, sjelen din vil leve for evig. Vær forsiktig med hva du gjør. Er hun ikke en ekte troende, eller ham en ekte troende, så dra ikke i fremmed åk på den måten. Hold deg borte fra slikt. Det vil skape problemer senere.

¹⁷⁴ Lytt nå, 17. verset.

Og hvem var han vred på i førti år? Var det ikke på dem som syndet, så kroppene deres falt om i ørkenen?

... hvem var det han sverget ikke skulle komme inn til hvilen, ...

¹⁷⁵ De begynte, og de så miraklene, men de kom aldri til det lovede land. Bare et utvalgt antall på to kom inn i det lovede land.

¹⁷⁶ Hva gjør Paulus nå? Han snakker til de kristne nå: “Ikke la dette samme Evangeliet, som var forkynt der tilbake, med tegn og under og Ildstøtten som ledet dem; når disse tingene begynner å skje igjen, så fall ikke langs veikanten ved din vantro og begynn å tvil, for kroppene deres falt om i ørkenen.”

¹⁷⁷ Nå kommer vi inn, raskt nå. Følg nøye med.

... utenom de som ikke levde?

Så vi ser da at de skulle ikke komme inn på grunn av vantro.

Han kaller det *synd* en gang, han kaller det *vantro* neste gang. *Vantro* er “synd”. “De kunne ikke komme inn på grunn av deres vantro.”

¹⁷⁸ De hadde sett profeten, Moses. De hadde sett hva han hadde gjort, sett hva han hadde sagt. Det var Sannheten hver gang, hele tiden var det Sannheten. Denne Ildstøtten dukket opp foran dem. De fulgte med på Den. De så Den.

¹⁷⁹ Paulus prøvde senere å presentere den opplevelsen han hadde hatt. Skjønner? Prøvde å sette opplevelsen i sammenheng, han viste bildet i Det gamle testamentet. Han sa: “Nå har vi kommet inn i noe nytt, til denne nye tidshusholdningen ved Jesus Kristus. I eldgamle tider viste Herren Seg for dem ved profetene,

men nå gjør Han det ved Sin Sønn, Jesus.” Skjønner? Og han begynte å forklare opplevelsene og viste dem hva som skjedde, hvordan tegnene og underne og alt, og hva som var skrevet.

180 Nå sa han: “De kom ikke inn på grunn av deres vantro.” De trodde ikke.

181 “Men nå beveger vi, vi oss inn i en tidshusholdning, og forherd da ikke ditt hjerte. Ikke oppfør deg som de gjorde på opprørets dag, da de gjorde opprør mot Gud.” Hvordan gjorde de det? Ikke ved å leve umoralsk. La meg få gjøre dette soleklart for dere.

182 Du sier: “Broder Branham, jeg går i kirken.” Det er helt i orden. “Jeg har aldri løyet i mitt liv.” Det er fint. “Jeg har aldri stjålet. Jeg har aldri gjort *dette, det* eller *hint*.” Det er veldig fint. Alt det er bra. Men det er fremdeles ikke synd.

183 Synden er når Gud viser Seg Selv og du ikke tror på Det, du vil ikke høre på Det.

184 “Åh”, sier du, “menigheten min lærer ikke Det”. Så lenge Bibelen lærer Det, og Gud stadfester Det, så er det dette som gjelder.

Følg med bare et øyeblikk nå. Nå skal vi begynne på noe virkelig, virkelig dypt. Så legg bevisstheten din i skjortelommen til du kommer ut.

185 Følg virkelig nøye med nå.

*Siden det gjenstår et løfte om å komme inn til hans . . .
så la oss derfor frykte,*

Hans, hennes, personlige pronomen nå. Hva?

. . . noen av dere skal vise seg å være det foruten.

186 Nå, Paulus prøver å fortelle dem om alle disse tingene i det forrige kapitlet. Men nå prøver han å fortelle dem hva Det er.

Åh, har vi tid? Jeg . . . Kanskje vi bør vente til i kveld. Det begynner å bli sent, og vi skal ha bønnemøte. Kanskje vi bør ta det opp igjen i kveld, for dette er virkelig fullt av vitaminer, åndelige vitaminer. Har en masse å gjøre, og jeg har det travelt i ettermiddag. “La oss . . .”

Siden det gjenstår et løfte. . . la oss derfor frykte,

187 Nå, hadde de et løfte om det lovede land nede i Egypt? Og da Gud kom ned for å gjøre dette løftet til en virkelighet. Ja, Gud fortalte Abraham hundrevis og hundrevis av år på forhånd, at Han kom til å gjøre det. Det var i samsvar med Skriften.

188 Josef sa: “Ikke flytt beina mine herfra før dere drar til det lovede land og begrav meg der sammen med resten av mine fedre.” For han visste at oppstandelsen ville komme, at Jesus ville oppstå fra de døde, for han visste hva Job hadde sagt. Skjønner?

189 Hver av disse profetene visste nøyaktig hva den andre profeten hadde sagt, og visste at de hadde den samme Ånd. Og de var årvåkne. Åh, broder! Åh, det burde ryste oss ut av vår verdslige tilstand. De hadde blikket festet, ikke på hva folk sa, men på hva profetene sa. Hver enkelt av dem fulgte nøye med.

190 Abraham sa: "Begrav meg rett her hvor Job ble begravd." Sa: "Sarah, jeg skal kjøpe et jordstykke. Vi skal bli begravd rett her."

191 Isak var en profet, i likhet med sin far. Sa: "Hør her. Ikke begrav meg noe annet sted, ikke her nede i Egypt, men ta meg rett tilbake til det lovede land. Begrav meg rett her."

192 Jakob døde utenfor det lovede landet, men sa til sønnen sin, som var en profet, sa: "Du vet, en natt rørte Engelen ved meg i siden. Jeg har haltet helt siden da. Kom, legg hånden din . . ." Åh, du godeste! "Min profetsønn, jeg er gammel og er blind. Men legg din hellige hånd, siden du selv er en profet, legg den på stedet der Engelen hadde Sin hånd, og sverg til Himmels Gud at du ikke vil begrave meg her nede."

193 Velsignet være . . . Ser dere den åndelige åpenbaringen av Ordet? Ja, halvparten av dem, nesten nitti prosent visste ikke hva han snakket om. Men han visste hva han snakket om. "Legg dine profethender på dette stedet der Engelen la Sin hånd. Jeg var en gang en stor, sterk mann, en robust feiging. Men Han rørte ved meg, og siden da har jeg vært en haltende mann. Men jeg har vært en prins helt siden jeg begynte å halte. Helt siden jeg forandret min gange, har jeg vært en prins." Ja. "Legg hånden din her. Sverg ved Himmels Gud at du ikke vil begrave meg her." Hvorfor? Ingen visste hva han snakket om. Josef gjorde det. Han sa: "Før meg opp dit og begrav meg i det lovede land." Det var der det var. Ja visst.

194 Da Josef døde mange år senere, sa han: "Ikke begrav meg her nede. Men se etter beinene mine når dere går forbi, for en dag skal dere ut herfra. Og når dere drar, så ta med dere beinene mine."

195 Slik er det. La verden si hva de vil og gjøre hva de vil. Velsignet være Herrens Navn. Bevar meg i Kristus selv om jeg blir kalt hva som helst, en fanatiker, en halleluja-kristen. En dag kommer Han, og de som er i Kristus vil Gud hente sammen med Ham når Han kommer. Det hele er en åndelig åpenbart Sannhet som ligger rett der, og det må et åndelig sinn til for å gripe Det. Dvel ved det gjennom dagen. Tenk på det. Selv om du må klare deg uten middagen, tenk på det.

196 Og i kveld skal vi gå inn i Hans Hvile, som stod igjen, og se hva dette løftet er i dag. Hva er dette i dag? Hvis Gud ikke har Det her i Bibelen og stadfester Det, at Det er rett her nå, så er jeg en falsk profet. Det er helt riktig. Men Det er her. Hva er denne Hvilen?

197 Han sa:

Nå, siden det gjenstår et løfte om å komme inn akkurat slik de gjorde, la oss . . . frykte,

¹⁹⁸ Og Det må være det samme løftet. Det må være den samme hvilen. Det må være den samme Gud. Det må være de samme tegnene. Det må være den samme tingen. Men la oss hvile. Nå, hva er Det? Må Herren gi oss det i kveld.

Mens vi bøyer våre hoder.

¹⁹⁹ Velsignede Herre, bare Evigheten vil åpenbare de mektige tingene vi nå deler sammen. Små . . .

Er mange som er forutbestemt til dom. Som Du har sagt i Judas Brev, at: "Mennesker som for lenge siden er oppskrevet til dom, som tar Guds nåde og forventer den til løsaktighet." Og mange i dag forkynner Evangeliet, Guds nåde og gjør Den til et program for å håve inn penger, og har en flott, stor kirke og flest i søndagsskole, og tar Guds nåde og forventer Den til løsaktighet. Og verden er blind og går som blinde griser. De forstår ikke.

²⁰⁰ Å Gud, åpne vår forståelse. La vår forståelse ikke være som denne verdens barn. For Du har sagt i Ditt Ord at: "Denne verdens barn er visere enn Lysets barn." I begynnelsen var det slik, "Kains barn" ble store mestervitenskapsmenn. De ble store lærere. De ble arbeidere på materialer. De hadde stadig fremgang, veldig religiøse, men ble dømt og druknet i dommen. Og likene deres fløt på vannet, og sjelene deres gikk til helvete.

²⁰¹ Og Jesus gikk bort og talte til dem da Han døde. "Og reiste til helvete og talte til sjelene som var i fengsel, som ikke omvendte seg da Guds langmodighet ventet på Noahs tid", sier Skriften. Og Gud, da Han stod på jorden, sa Han: "Som det var på Noahs dager, slik vil det bli i Menneskesønnens komme."

²⁰² Men vi legger merke til "Sets ættelinje", ydmyke menn, ekte Guds menn, som ikke visste så mye om verdens ting, som ikke hadde noen interesse for verdens ting, men hadde lagt til side enhver byrde og hadde trodd Gud, og de ble profeter og mektige menn i Riket. Mens de andre, den andre religiøse verden lo av dem, gjorde narr av dem. Men tiden kom da flommen og dommen kom.

²⁰³ Slik var det også med Jesu Kristi komme. Hvordan de lo og gjorde narr av Ham, mens de hadde sine egne religioner og sine store kirker. Men de gjorde narr av Morgenstjernen, og de lo av Ham. Men likevel gikk de til dom. Og da de flyktet og kom inn i Jerusalem, der spiste de sine egne barn på grunn av sult, og blodet deres fløt utover bygatene da de brente byen og templet, og sjelene deres gikk til helvete.

²⁰⁴ Herre, her er vi igjen for tredje gang. Dette er livets tid. Tre er livets tall. Og her er vi, klare for Bortrykkelsen.

Menigheten går videre; den store, vitenskapelige verden; menighetene i dag er fulle av skeptiske troende. Titusenvis med

navnene sine i boken, ja, millioner som ler av Evangeliet og sier at: "De er uutdannet. De forstår ikke."

Kanskje det er slik, Herre, men det vi mangler i utdanning, utfyller Du i nåde ved å sende Din Lysets Engel, ved å manifestere Hans kraft og stadfeste Ordene for de som er ringe og ulærde som oss. Men vi elsker Deg for dette, fordi det er Guds nåde som har gjort det, og vi vet at vi ble født. Og vi er ikke elskverdige i det hele tatt. Vi er veldig uelskverdige. Men ved nåde rakte Du ned Din barmhjertige hånd og har åpnet våre øyne, slik Jesus ba for oss; som Elias gjorde for Gehasi, da han så seg omkring. Og i dag er våre øyne åpne, og vi ser Guds ting og vet at vi beveger oss i endens tid; når hedningefolkets tid nesten er over, og Han vil ta ut et folk for Sitt Navn. La oss bli regnet med der, Herre, ber vi ydmykt. Vi ber om at Du vil gi det.

²⁰⁵ Velsign oss. Velsign denne lille forsamlingen denne morgenen. De består av alle slags ulike religioner og trosretninger, men la det legges til side i dag, Gud. Og må de se rett mot Golgata og si: "Gud, form meg og dann meg. Jeg er som . . ." Profeten sa at han gikk ned til pottemakerens hus, slik at han kunne bli knust og formet på nytt. Form oss og dann oss på den måten som Gud vil ha oss. Uansett om vi må være gulvmatten i Herrens Hus. Jeg ville heller være dørmatten enn å bo i de ugudeliges telt. Og gi det, Herre. Bare velsign oss nå og bevar oss ydmyke. La våre hjerter være åpne, våre sinn klare for Guds ting, for vi ber om det i Kristi Navn.

²⁰⁶ Med våre hoder bøyd, lurar jeg på om noen ønsker å bli husket i en bønn for din sjels frelse? Vil du rekke opp hånden, og bare en synder? Gud velsigne deg, unge mann. Noen andre? Gud velsigne deg bak der, sir. Gud velsigne deg, dame. Noen andre som ønsker å bli husket i bønn akkurat nå, for din sjel? Gud velsigne deg, sir, med hånden din løftet. Og Gud velsigne deg og du her. Underfullt. Er det en til rett før vi avslutter? Jeg kjenner at det er det. Gud velsigne deg bak der, sir, bakerst.

²⁰⁷ Si meg, hør nå her, jeg ønsker å be dere om noe. Jeg vil absolutt ikke at dere skal tro at det har noe med dette lille tabernaklet å gjøre. Jeg vil ikke at dere skal tro at det har noe med disse menneskene å gjøre. Og nådige Gud, ikke tro at det har noe med at Herrens Engel lot Seg bli tatt bilde av med meg, og jeg . . . og—og noe lignende for å gjøre det. Å Gud! Hvis jeg følte det på den måten, broder, da trenger jeg å være ved alteret i stedet for å be dere. Men jeg sier bare dette, jeg sier bare dette ved Skriften, så dere vil se at dette er Sannheten. Hvis jeg sa Det, og det var alt, fortsatte som enhver annen predikant eller noe annet, eller noen andre, vel, da ville det vært annerledes. Men dere skjønner at Gud kommer rett tilbake og stadfester at det er Sannheten. Skjønner? Det er det som gjør Det ekte, er Gud som stadfester Det. Og så, ikke bare det, men Hans Ord sier at Han vil gjøre det. Her gjør Han det.

208 Nå, hvis du ikke har det rett, ditt hjerte ikke er rett med Gud, vil du bare rekke opp hånden din? Si: “Be for meg.” Ja vel, akkurat der du er. Rundt åtte eller ti hender gikk opp, som ønsker nåde for sin sjel. Mens dere har deres hoder bøyd, be nå. Husk, det er du som må omvende deg. Jeg bare ber for deg, at Gud må være nådig. Men det er alteret, Gud har ført deg til et punkt i ditt sinn; det er alteret. Vi tror på å komme til alteret, uten tvil, men det gjør ikke—det gjør ikke . . . Det er helt i orden. Men ditt virkelige alter er der Gud har møtt deg. Og Han har møtt deg akkurat der du sitter. Det er alteret ditt.

209 Si nå: “Gud, vær nådig mot meg, en synder. Og fra denne dag av, hvis Du vil hjelpe meg, vil jeg leve for Deg. Jeg vil—jeg vil tjene Deg. Jeg bryr meg ikke om hva andre sier, jeg tar skrittet ut denne morgenen. Jeg ber rett her, og ta Du bort denne gamle, frekke ånden bort fra meg. Ta dette temperamentet bort fra meg. Jeg vet at jeg ikke kan oppføre meg slik og ha det rett med Gud. Og jeg har hat i hjertet mitt. Jeg er sjalu. Jeg har ondskap. Jeg har *dette, det*. Ta det ut, Gud. Jeg vil ikke være på den måten. Gjør meg god og ydmyk og mild. Gjør meg vennlig. Gjør meg til en slik person som kan vinne andre for Deg. La meg gjøre noe for Deg for å vise takknemlighet i livet mitt.” Det er bønnen du ber nå, mens vi ber sammen.

210 Himmelske Far, de er Dine. De er fruktene av Budskapet denne morgenen. De rakk opp hånden sin. Noe fikk dem til å gjøre det. De—de trosset tyngdekraftens lover da de løftet hendene sine. Det var en ånd i dem som tok en avgjørelse. De løftet hendene sine, at de tok imot Skaperen Som skapte dem.

211 Nå, Himmelske Far, jeg ber om at Du må velsigne dem og gi dem Evig Liv akkurat nå. Det er ingenting jeg kan gjøre; kalle dem rundt alteret, plassere dem i et annet rom, gjøre alt arbeidet. Det—det må Deg til for å gjøre det, Herre. Vi kan ikke gjøre annet enn å forkynne Ordet. Du sa: “Troen kommer av hørelsen, hørelsen av Ordet, Guds Ord.” Nå har vi forkynt Ordet, og de har løftet hendene sine at de trodde Det. Gi dem nå evig Liv, for Du lovet at Du ville gjøre det. Hvis de var oppriktige da de løftet hendene sine, vil de gå ut av denne bygningen denne morgenen som en god, mild, ydmyk kristen, fordi Du lovet det. Og Dine Ord kan ikke slå feil. Jeg ber om det i Jesu Kristi Navn. Amen.

Nå ser, venter og lengter jeg,
Etter den strålende Byen Johannes så komme
ned.

I den strålende Byen . . .

Tilbe nå.

. . . perlehvite Byen,
 Har jeg et herskapshus, en harpe og en krone;
 Nå ser, venter og lengter jeg,
 Etter den strålende Byen Johannes så komme
 ned.

212 Ikke sant du bare elsker Ham? Budskapet er over nå. Dette er tilbedelse. Vi kommer ikke på møte bare for å høre et budskap. Vi kommer for å tilbe. Bare glem personen ved siden av deg. Bare tilbe Ham. Åh, hvor nydelig! Hvor underfullt! Bare fortell Ham på din . . . Du trenger ikke fortelle Ham det høyt. Bare fortell Ham i ditt hjerte: “Jeg elsker Deg, Herre. Tilgi min synd.” Åh, du!

. . . perlehvite Byen,
 Har jeg et herskapshus, en harpe og en krone;
 Nå ser, venter og lengter jeg,
 Etter den hvite Byen Johannes så komme ned.

213 Gud vår Far, ta imot oss. Vi venter mens vi lytter til Ordet, lengter. “Våre hjerter tørster etter Deg som hjorten stønner etter rennende bekker. Vår sjel tørster etter Deg, Å Gud.” Lengter og venter, venter på den stunden da Jesus skal komme, venter på den stunden da vi vil bli kalt til himmelen. Ikke for å stå foran Dommeren i dom; det er forbi. Vi er døde for verdens ting og har trådt inn i Kristus, og Han tok vår dom. Han er vår Advokat nå, på dommerstolen. Vår velsignede Advokat, Han Som taler vår sak på grunnlag av vår bekjennelse, da vi vet at vi er uverdige. Som vår kjære, gamle søster sa i vitnesbyrdet sitt i morges da hun la ned penniene sine: “Etter at jeg kom hit har jeg lært at Det ikke er min hellighet, det er Guds hellighet.”

214 Sannelig Herre, vi lærer folket at det ikke er noe godt i et menneske, ikke én ting. “Hva er et menneske at Du ser til ham?” Men det er Guds nåde som har vist seg for oss. Og vi stoler alene på Hans fortjeneste, ikke på vår egen. Og vi tilber Deg, Høyst Hellige Gud, for Din godhet, for å inkludere oss i Ditt store Rike, i Dine store planer. Vi tar imot Deg i våre hjerter ved tro. Og ved nåde tror vi at Du har gitt det til oss til Guds ære, til Guds tjeneste.

215 Nå, Herre, helbred de syke idet de kommer opp for å bli bedt for denne morgenen. Gi dem den gleden, siden de lengter etter å bli friske. La dem forstå at denne lille, lette lidelsen som ble lagt på dem, bare er en liten testperiode. Gud vet alt om det. Han gjorde det for å se hva vi ville gjøre med det. Hvordan Gud . . . Må de ta skrittet ut der og kreve det fullbrakte verket! Må Du . . . Må de ikke gjøre opprør mot Deg ved å løpe *hit* og *dit* og *inn* og *ut*: “Vel, jeg er ikke sikker på *dette, det*.”

216 Herre, må de ta et klart standpunkt og si: “Herre, Du var den Ene som frelste meg. Du var den Ene som gjorde disse tingene for meg. Jeg tror på Deg, og jeg stoler på Deg i dag.” Og jeg ber om at Du må gi dette til folket i Kristi Navn. Amen.

HEBREERNE, KAPITTEL TRE NOR57-0901M
(Hebrews, Chapter Three)
HEBREEREBREVET-SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag morgen den 1. september, 1957, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org